

“Anayasa Mahkemesi’nin 22/9/2021 tarih 2018/6 E ve 2021/60 K sayılı kararında “İtiraz yoluna başvuran Mahkemede ki bakılmakta olan davada, Mahkemeye şüpheli hakkında sorgusu yapılarak adli kontrol kararı verilmesi istemiyle talepte bulunulmuş; Mahkeme bu talebi değerlendirdikten sonra itiraz konusu kuralın iptali talebiyle itiraz yoluna başvurmuştur. Başvuruya ilişkin olarak yapılan ilk inceleme toplantısında itiraz yoluna başvurulduğu sırada ilgili mahkemenin önünde usulüne uygun açılmış bir davanın varlığının yeterli görülmesi gerektiği, itiraz yoluna başvuran mahkemenin aynı kararda hem Anayasa'ya aykırı gördüğü kuralları uygulayarak davayı sonuçlandırması hem de Anayasa Mahkemesine başvurmamasının istisnai ve zorunlu durumlarda kabul edilebilir olduğu, aksinin kabulü hâlinde, Anayasa'ya aykırı olduğu düşünülen bir kuralın itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesi önüne getirilmesinin engellenmiş olacağı değerlendirerek işin esasının incelenmesine karar verilmiştir (benzer yönde bkz. AYM, E.2014/164, K.2015/12, 14/1/2015). Söz konusu istisnai ve zorunlu durumlar, tutuklama veya adli kontrol gibi doğası gereği bir an önce karara bağlanması gereken koruma tedbirlerinin karara bağlandığı aşamalarda belirgin şekilde ortaya çıkabilmektedir. Anayasa Mahkemesinin bu kapsamda yapacağı denetim Anayasa'ya aykırılığı konusunda tereddüt oluşan kuralla ilgili nihai kararın verilmesine ilişkin olup itiraz üzerine verilecek kararın amacı da Anayasa'ya aykırı kuralları mevzuattan ayıklamak ve böylece bütün hukuk düzeni bakımından Anayasa'ya uygun bir durumun gerçekleştirilmesini sağlamaktır (AYM, E.1966/31, K.1967/45, 18/12/1967).” Şeklinde olup mahkememizce dosyanın esas hakkında kararı verilmesinin ivedilik ve zorunluluk arzettiğinden dosyanın esas hakkında karar verildikten sonra anayasaya aykırılık iddiasında bulunulması mümkündür.

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun 109. maddesinin 1. fıkrası “ (Değişik: 2/7/2012-6352/98 md.) Bir suç sebebiyle yürütülen soruşturmada, 100. maddede belirtilen tutuklama sebeplerinin varlığı halinde, şüphelinin tutuklanması yerine adli kontrol altına alınmasına karar verilebilir.” Şeklinde dir. 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun 109. maddesinin 3. fıkrası “Adli kontrol, şüphelinin aşağıda gösterilen bir veya birden fazla yükümlülüğe tabi tutulmasını içerir:

- a) Yurt dışına çıkamamak.
- b) Hâkim tarafından belirlenen yerlere, belirtilen süreler içinde düzenli olarak başvurmak.
- c) Hâkimin belirttiği merci veya kişilerin çağrılarına ve gerektiğinde meslekî uğraşlarına ilişkin veya eğitime devam konularındaki kontrol tedbirlerine uymak.
- d) Her türlü taşıtları veya bunlardan bazılarını kullanamamak ve gerektiğinde kaleme, makbuz karşılığında sürücü belgesini teslim etmek.
- e) Özellikle uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlılığından arınmak amacıyla, hastaneye yatmak dahil, tedavi veya muayene tedbirlerine tâbi olmak ve bunları kabul etmek.
- f) Şüphelinin parasal durumu göz önünde bulundurularak, miktarı ve bir defada veya birden çok taksitlerle ödeme süreleri, Cumhuriyet savcısının isteği üzerine hâkimce belirlenecek bir güvence miktarını yatırmak.

g) Silâh bulunduramamak veya taşıyamamak, gerektiğinde sahip olunan silâhları makbuz karşılığında adli emanete teslim etmek.

h) Cumhuriyet savcısının istemi üzerine hâkim tarafından miktarı ve ödeme süresi belirlenecek parayı suç mağdurunun haklarını güvence altına almak üzere aynî veya kişisel güvenceye bağlamak.

i) Aile yükümlülüklerini yerine getireceğine ve adli kararlar gereğince ödemeye mahkûm edildiği nafakayı düzenli olarak ödeyeceğine dair güvence vermek.

j) (Ek: 2/7/2012-6352/98 md.) Konutunu terk etmemek.

k) (Ek: 2/7/2012-6352/98 md.) Belirli bir yerleşim bölgesini terk etmemek.

l) (Ek: 2/7/2012-6352/98 md.) Belirlenen yer veya bölgelere gitmemek.” Şeklindedir.

Öncelikle 5271 sayılı yasanın 109. maddesinin 3. fıkrasının e bendi “Özellikle uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlılığından arınmak amacıyla, hastaneye yatmak dahil, tedavi veya muayene tedbirlerine tâbi olmak ve bunları kabul etmek.” Şeklindeki hükmünü kanun tekniği ve anlam bütünlüğü yönünden incelemek gerekir. Kanun koyucu uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlılarına yönelik bağımlılıktan arınmak amacıyla, hastaneye yatmak dahil, tedavi veya muayene tedbirlerine şüphelinin/sanığın tâbi tutulmasına ilişkin sulh ceza hakimliğine/mahkemeye karar verebilme yetkisi vermekle birlikte şüpheliye/sanığa da bu tedavi ve muayeneye tabi olmayı kabul etmek yükümlülüğü belirlemiştir. Yani kanun koyucu şüpheliye/sanığa tedbiri kabul etmesini aksi halde (CMK 112. maddede gözetildiğinde) tutuklanabileceğini ifade etmektedir. Kabul kişinin iradesine bağlı bir davranıştır. Hukuk devleti ilkesi kişinin iradesini açıkça ortaya koyabilmesine imkan tanır. Buradaki kabulün istisnai durumlar hariç gerçek bir kabul olmadığı yani iradi bir kabul olamayacağı açıktır. Yani tutuklanma korkusuyla kabul yapılmaktadır. Ayrıca söz konusu tedbirin kabul edilip edilmeyeceği adli kontrol kararı öncesinde şüpheliye/sanığa sorulmayıp karar verildikten sonra kabul edilmesi istenmektedir. 5271 sayılı yasanın 109. maddesinin 3. fıkrasının e bendi ile tedavi veya muayene tedbirlerine tâbi tutulmasına sulh ceza hakimliğinin/mahkemenin karar verebileceği düzenlenebilecekken kanun koyucu “ve bunları kabul etmek” şeklinde ibareye de yer vermiştir. Kanun metninde “ve bunları kabul etmek” şeklinde ibare olmasa bile şüpheli/sanık söz konusu tedbire uymazsa tutuklanmasına karar verilebilecekti. O zaman “ve bunları kabul etmek” şeklinde ibareye neden gerek duyuldu sorusunu sormak gerekir. Aşağıda ayrıntılı olarak açıklanacak olmakla birlikte kanaatimizce bu sorunun cevabı esasında 5271 sayılı yasanın 109. maddesinin 3. fıkrasının e bendinin hukuki niteliğinin gerçekte koruma tedbiri olmamasından kaynaklıdır. Bu kapsamda 5271 sayılı yasanın 109. maddesinin 3. fıkrasının e bendi iradi bir kabule dayanmadığından Anayasanın 2. maddesindeki hukuk devleti ilkesine aykırıdır.

5271 sayılı CMK 109/3-e maddesindeki “Özellikle uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlılığından arınmak amacıyla, hastaneye yatmak dahil, tedavi veya muayene tedbirlerine tâbi olmak ve bunları kabul etmek” şeklindeki adli kontrol hükmü iki tedbirden bahsetmektedir. Birisi muayene tedbiri diğeri ise tedavi tedbiridir. Bu iki tedbir alternatif olarak düzenlenmiş olup hakim tedbirlerin birine veya her ikisine birden hükmedebilir. Hakimin önce muayene tedbirine sonra ise tedavi tedbirine hükmetmesine ilişkin bir zorunluluk yoktur. Kaldı ki kanun böyle sistematik bir karar silsilesi de öngörmemiştir. Yani hakim muayene tedbirine karar vermeden doğrudan tedavi tedbiri kararı verebilir. Tedavi

tedbiri için muayene tedbiri ön şart değildir. Aksi kabul ise zaten adli kontrol karar mantığına(koruma tedbiri uygulamasına) ve sulh ceza hakimliklerinin görev kapsamına uygun değildir.

Güvenlik tedbirleri 5237 sayılı TCK'nın 53-60. maddelerinde düzenlenmişken koruma tedbirleri 5271 sayılı CMK'nın 90-140. maddelerde düzenlenmiştir. Koruma tedbirleri soruşturma ve kovuşturma aşamasında maddi gerçeğin ortaya çıkmasını sağlamaya ve ya kesinleşecek hükmün infaz edilebilmesi sağlamaya yönelik temel hak ve hürriyetleri hukuka uygun şekilde geçici olarak kısıtlayan ve esas olarak hakim kararını gerektiren tedbirlerdir. Güvenlik tedbirleri ise suç ve suçlu yönünden toplumu koruma amacıyla uygulanan kanunla belirlenen hakim/mahkeme tarafından hükmedilen ceza hukuku yaptırımıdır. Hukuk sistemimizde güvenlik tedbirleri ya cezanın yerine[Ör;TCK 57. madde (7.fıkra hariç)] ya da cezaya ek yaptırımlar (Ör;TCK 53,54,57/7) şeklinde ortaya çıkmaktadır. Ayrıca CMK 223/1. maddesi uyarınca güvenlik tedbiri bir hüküm niteliğindedir. Koruma tedbirleri temel hak ve özgürlüklere müdahale içeriği nedeniyle kural olarak hakim kararına dayanması gerekir. Gözaltı, gecikmesinde sakınca bulunan hal kapsamında arama gibi sınırlı süre uygulanacak tedbirlerde Cumhuriyet savcısına da yetki verilmiş ise de hakime başvuru hakkı veya hakim onayı aranmak suretiyle hukuki güvence sağlanmaya çalışılmıştır. Ancak tutuklama, adli kontrol, iletişimin denetlenmesi gibi koruma tedbirlerinde hakim kararı zorunlu kılınmıştır. Güvenlik tedbirleri ise hüküm olup mutlak suretle kesinleşmiş mahkeme kararına dayanmaktadır. [Güvenlik tedbirlerinin hüküm niteliği gereği sanığın savunmasının alınması da dahil(Anayasa Mahkemesinin 08/09/2022 tarih 2021/118 E 2022/ 98K sayılı kararı) yargılama faaliyeti(rapor alınması vs) sonucunda verilebilen kararlardır.]

5271 sayılı CMK 109/3-e maddesindeki “Özellikle uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlılığından arınmak amacıyla, hastaneye yatmak dahil, tedavi veya muayene tedbirlerine tâbi olmak ve bunları kabul etmek” şeklindeki adli kontrol tedbiri bir koruma tedbidir. 5237 sayılı TCK 57/7. fıkrada “Suç işleyen alkol ya da uyuşturucu veya uyarıcı madde bağımlısı kişilerin, güvenlik tedbiri olarak, alkol ya da uyuşturucu veya uyarıcı madde bağımlılarına özgü sağlık kuruluşunda tedavi altına alınmasına karar verilir. Bu kişilerin tedavisi, alkol ya da uyuşturucu veya uyarıcı madde bağımlılığından kurtulmalarına kadar devam eder. Bu kişiler, yerleştirildiği kurumun sağlık kurulunca bu yönde düzenlenecek rapor üzerine infaz hâkimi kararıyla serbest bırakılabilir.” Şeklindeki düzenleme ise madde metninde de açıkça ifade edildiği üzere güvenlik tedbidir. Nitekim anılan düzenleme 5237 sayılı TCK'nın güvenlik tedbiri bölümünde yer almıştır. 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi soruşturma ve kovuşturma aşamasında maddi gerçeğin ortaya çıkmasını sağlamaya ve ya kesinleşecek hükmün infaz edilebilmesi sağlamaya yönelik temel hak ve hürriyetleri hukuka uygun şekilde geçici olarak kısıtlayan ve esas olarak hakim kararını gerektiren tedbirlerden değildir. Maddi gerçeğin ortaya çıkmasına bir faydası yoktur. Kesinleşen hükmün infaz edilmesini sağlayacak 5271 sayılı CMK 109. maddede birçok tedbir(Yurt dışına çıkamamak, belirlenen yerlere, belirtilen süreler içinde düzenli olarak başvurmak, Konutunu terk etmemek, Belirli bir yerleşim bölgesini terk etmemek, Belirlenen yer veya bölgelere gitmemek gibi) vardır. Zaten 5271 sayılı CMK 109/3-e bendinin konulma amacının da kesinleşen hükmün infaz edilmesini sağlamak olduğunu söylemekte mümkün değildir. Kanaatimizce söz konusu düzenleme ile yargılama sürecinin tamamlanmasını beklemeden sonuca daha kısa sürede ulaşmak istenmiştir. Yani uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlısı olabileceği değerlendirilebilecek kişileri derhal tedavi altına almak amaçlanmıştır. Ancak şüphelinin uyuşturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlısı olduğuna dair yargılama sonucu oluşacak bir tespit aranmaksızın koruma tedbiri olarak basit bir değerlendirme tedavi altına alınması sonucu ortaya çıkmıştır. Madde metnindeki “ve bunları kabul etmek” şeklinde

ibareye neden gerek duyuldu sorusunu yeniden sormak gerekir ise kanaatimizce adli kontrol kararı ile rızai bir güvenlik tedbiri uygulaması yönünden kabul ibaresine kanunda yer almıştır. Kişinin suç teşkil eden eylemi olmadan mahkumiyet isteği üzerine mahkumiyet kararı verilemeyeceği gibi tutuklanma korkusuyla yapacağı bir kabul davranışı ile güvenlik tedbirine muhattap edilmesi Anayasanın 19. maddesine aykırıdır. (Kişinin hastaneye herhangi bir yargılama olmadan müracatı ile tedavi olmak istemesi hali ile 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi uyarınca tedavi altına alınması hali gerçek tedavi iradesi yönünden farklı konulardır. 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi uyarınca tedavi altına alınması halinde kişi gerçekte bağımlı olmadığını düşünse bile tutuklanma ihtimaline binaen tedbire uygulamasına katlanmak durumunda kalacaktır.)

Anayasanın Kişi hürriyeti ve güvenliği başlıklı 19. maddesinde “Herkes, kişi hürriyeti ve güvenliğine sahiptir. Şekil ve şartları kanunda gösterilen: Mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi; bir mahkeme kararının veya kanunda öngörülen bir yükümlülüğün gereği olarak ilgilinin yakalanması veya tutuklanması; bir küçüğün gözetim altında ıslahı veya yetkili merci önüne çıkarılması için verilen bir kararın yerine getirilmesi; toplum için tehlike teşkil eden bir akıl hastası, uyuşturucu madde veya alkol tutkunu, bir serseri veya hastalık yayabilecek bir kişinin bir müessesede tedavi, eğitim veya ıslahı için kanunda belirtilen esaslara uygun olarak alınan tedbirin yerine getirilmesi; usulüne aykırı şekilde ülkeye girmek isteyen veya giren, ya da hakkında sınır dışı etme yahut geri verme kararı verilen bir kişinin yakalanması veya tutuklanması; halleri dışında kimse hürriyetinden yoksun bırakılamaz.” Şeklinde hükümler bulunmaktadır. Buna göre kişiler toplum için tehlike teşkil eden bir akıl hastası, uyuşturucu madde veya alkol tutkunu, bir serseri veya hastalık yayabilecek bir kişinin bir müessesede tedavi, eğitim veya ıslahı için kanunda belirtilen esaslara uygun olarak alınan tedbirin yerine getirilmesi amacıyla hürriyetinden sınırlanabilecektir. Yine AİHS 5. maddesinin 1. fıkrasının e bendi ise "Bulaşıcı hastalıkların yayılmasını engellemek amacıyla, hastalığı yayabilecek kişilerin, akıl hastalarının, alkol veya uyuşturucu madde bağımlılarının veya serserilerin yasaya uygun olarak tutulması" halini özgürlükten yoksun kılınabilecek hallerden sayılmıştır. Hem Anayasa(19. madde)hem de AİHS sözleşmesi(5. madde) alkol veya uyuşturucu madde bağımlılığını esas almaktadır. Alkol veya uyuşturucu madde bağımlılığı hali 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesinde adli kontrol tedbirinin ön şartıdır. Adli kontrol tedbirleri uygulamada genel olarak olaydan hemen sonra uygulanan tedbirler olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak bağımlılık tespiti her durumda ilk aşamada yapılabilen bir tespit değildir. Uyuşturucu bağımlılığı yönünden bu tespit daha kolaydır. Ancak Alkol bağımlılığı yönünden bu tespit yapılması daha zordur. Uygulamada olayların özelliğine göre 6 ay boyunca aylık AMATEM takip sürecin sonucunda alkol bağımlılığının tespiti mümkün görülebilmektedir. Bu kapsamda bağımlılık tespiti yapılmadan söz konusu kararın verilmesi mümkün değildir. 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesinde bu yönde bir rapor alınması şartı öngörülmemiştir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi İkinci Daire'nin Ümit Bilgiç v. Türkiye (Başvuru no: 22398/05) kararında “98. Hal böyleyken, AİHM somut olayda ayrıca Medeni Kanunu'nun 409. maddesine eğilmenin de gerekli olduğu kanaatindedir. AİHM, mevcut hükme göre, bu tür bir vesayet tedbirinin gerekli olduğu sonucuna vararak, hâkimin, sağlık raporu bulunmaksızın başvuranın vesayet altına alınmasından yana karar veremeyeceğini tespit etmektedir.

AİHM, bu maddede, bu tür bir özgürlükten yoksun bırakma kararı vermek üzere hangi makamın yetkili olduğunun ve hangi usulün uygulanabileceğinin belirtilmediğini ve ayrıca kişiye zorunlu bir psikiyatri incelemesi yapılmak üzere tutulma kararında ön şart olarak hekim muayenesinin öngörülmediğini dikkate almaktadır (Varbanov / Bulgaristan, no. 31365/96, § 45, AİHM 2000-X). Dolayısıyla Medeni Kanunu'nun 409 maddesi, gerekli açıklıktan ve

kesinlikten yoksundur” şeklindeki açıklamalar ile özgürlükten yoksun bırakma hali için hekim muayenesinin ön şart olduğu belirtilmiştir. Bu kapsamda 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi yönünden de bağımlılık raporu alınmadan tedavi tedbirine hükmedilmesinin Anayasanın 19. maddesine aykırı olduğu açıktır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi İkinci Daire'nin Ümit Bilgiç v. Türkiye (Başvuru no: 22398/05) kararında (TCK 57. madde kapsamındaki kısma ilişkin olarak) “ 108. Aslında, kişinin hastaneye kapatılması kararı, çekişmeli bir yargılama çerçevesinde, toplanan birçok tarafsız tıbbi bilirkişiler tarafından desteklenmiştir ve bu bilirkişiler sayesinde kişide gerçek bir akıl hastalığının bulunduğu kanıtlanmış olup ilgiliye tedavi uygulanması gerekmiştir (yukarıdaki 39., 41. ve 46. paragraflar)...” şeklindeki açıklamalara yer verilmiş olup bu açıklamalarda çekişmeli bir yargılama çerçevesinde bağımlılık raporu alınmadan verilebilecek bir adli kontrol kararı olan 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesinin Anayasanın 19. maddesine aykırılığını ortaya koymaktadır.

Alkol bağımlılığı kapsamında inceleme yapılır ise; alkol tüketimi hukukumuzda suç olarak tanımlanmamıştır. 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi alkol bağımlılığı yönünden de tedavi veya muayene tedbirlerine başvurulabileceğini düzenlemektedir. 5237 sayılı TCK 34. maddesi “(1) Geçici bir nedenle ya da irade dışı alınan alkol veya uyuşturucu madde etkisiyle, işlediği fiilin hukuki anlam ve sonuçlarını algılayamayan veya bu fiille ilgili olarak davranışlarını yönlendirme yeteneği önemli derecede azalmış olan kişiye ceza verilmez. (2) İradi olarak alınan alkol veya uyuşturucu madde etkisinde suç işleyen kişi hakkında birinci fıkra hükmü uygulanmaz.” Şeklindedir. Bu kapsamda hukukumuzda alkol tüketiminin failin işlediği fiilin hukuki anlam ve sonuçlarını algılayama ve bu fiille ilgili olarak davranışlarını yönlendirme yeteneğini önemli derecede azaltabileceği kabul edilmiştir. 4721 sayılı TMK 432. madde “Akıl hastalığı, akıl zayıflığı, alkol veya uyuşturucu madde bağımlılığı, ağır tehlike arzeden bulaşıcı hastalık veya serserilik sebeplerinden biriyle toplum için tehlike oluşturan her ergin kişi, kişisel korunmasının başka şekilde sağlanamaması hâlinde, tedavisi, eğitimi veya ıslahı için elverişli bir kuruma yerleştirilir veya alıkonulabilir. Görevlerini yaparlarken bu sebeplerden birinin varlığını öğrenen kamu görevlileri, bu durumu hemen yetkili vesayet makamına bildirmek zorundadırlar. Bu konuda kişinin çevresine getirdiği külfet de göz önünde tutulur. İlgili kişi durumu elverir elvermez kurumdan çıkarılır.” Şeklindedir. Yani alkol bağımlılığı hali Türk Medeni Kanunda düzenlenmiş olup hukukta iradeyi sakatlayan bu durum için gerekli hukuki düzenlemeler mevcuttur. Yukarıda açıklandığı üzere 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi esasında bir koruma tedbiri değil bir güvenlik tedbiridir. Anayasanın 38. maddesinde “Kimse, işlendiği zaman yürürlükte bulunan kanunun suç saymadığı bir fiilden dolayı cezalandırılmaz; kimseye suçu işlediği zaman kanunda o suç için konulmuş olan cezadan daha ağır bir ceza verilemez. Suç ve ceza zamanaşımı ile ceza mahkumiyetinin sonuçları konusunda da yukarıdaki fıkra uygulanır. Ceza ve ceza yerine geçen güvenlik tedbirleri ancak kanunla konulur. Suçluluğu hükmen sabit oluncaya kadar, kimse suçlu sayılamaz...” şeklinde düzenlemelere yer verilmiştir. Bu düzenlemelere göre kanunun suç saymadığı fiilden dolayı fail cezalandırılmayacağı gibi ceza mahkumiyetinin bir sonucu olan ek güvenlik tedbirinin uygulanması da mümkün değildir. Bilimsel yönden sağlığa etkileri hususu ayrı olmak üzere alkol tüketimi veya alkol bağımlılığı hukukumuzda suç olmayıp, bu kapsamda kanunun suç saymadığı bir eylem nedeniyle güvenlik tedbiri uygulanması mümkün değildir. (Alkol bağımlılığının tespitinin tek olay bazında mümkün olmaması da gözetildiğinde ilgilinin yakınlarının alkol bağımlılığı iddiası bulunuyorsa hukuk mahkemesine başvurulması suretiyle alkol bağımlılığı konusu hukuk yargılaması ile çözülebilir niteliktedir.) Bu kapsamda 5271 sayılı CMK 109/3-e maddesi Anayasanın 38. maddesine aykırıdır.

SONUÇ : Yukarıda arz edilen gerekçeler ve inceleme sırasında res'en nazara alınacak diğer nedenler nazara alınarak, Mahkememizin 2024/71 değişik iş sayılı dosyasında uygulanma

Esas Sayısı : 2024/138

Karar Sayısı : 2024/131

ihhtimali bulunan ancak 2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının 2, 19 ve 38 madde hükümlerine açıkça aykırı hükümler içeren 5271 sayılı CMK'nın 109. maddesinin 3. fıkrasının e bendindeki "zellikle uysturucu, uyarıcı veya uçucu maddeler ile alkol bağımlılığından arınmak amacıyla, hastaneye yatmak dahil, tedavi veya muayene tedbirlerine tâbi olmak ve bunları kabul etmek." Şeklindeki hükmünün İPTALİNE KARAR VERİLMESİ talep olunur."